

[Arbejdsministeren]

ningsministeren og jeg er i øjeblikket i færd med at skaffe uddannelsespladser og få dem klar, til ordningen skal træde i kraft, og der er også i lovforslaget en overgangsbestemmelse om, at arbejdsministeren kan fastsætte regler, som helt eller delvis kan fraviges for de personer, der har afsluttet sidste arbejdstilbud eller uddannelsesyndelse før den 1. april 1985, for at sikre, at alle kan få et uddannelses tilbud. Det følger helt klart af aftalen med det radikale venstre, at såfremt det viser sig, at der ikke er uddannelsespladser nok trods de meget grundige beregninger, der ligger til grund for aftalen og for lovforslaget, vil regeringen og det radikale venstre drøfte situationen igen, og så vil der naturligvis blive afsat flere midler til uddannelsespladser.

Så var fru Lilli Gyldenkilde inde på noget andet centralt, nemlig spørgsmålet om vejledningen, for det er jo rigtigt, at når nu AF skal til at vejlede folk ikke alene om, hvordan de skal gøre for at søge arbejde og få kontakt med virksomhederne, men også om uddannelsesmuligheder, er det noget, der er væsentligt også for den langtidsledige, og det synes jeg er en væsentlig opgave, som skal løses.

Fru Lilli Gyldenkilde var også inde på, at der var nogle særlige problemer i Viborg. Jeg kan sige herom, at man overvejer at indføre nogle nye fordelingskriterier vedrørende ressourcer i de forskellige AF-regioner, og hvis der træffes en sådan beslutning, vil det betyde, at der bliver overført ressourcer bl.a. fra Viborg amt, men også fra en lang række andre regioner, f.eks. Københavns, Frederiksborg, Roskilde og Storstrøms amter, til regioner, som ikke er så godt stillet. I øjeblikket er Viborgregionen en af de bedst stillede regioner, og derfor er situationen også den, at der ligger et forslag på bordet om, at Viborg region skal aflevere nogle medarbejdere, for at der kan blive skabt en mere ensartet service på landsplan i forhold til de langtidsledige. Der er som sagt ikke truffet nogen beslutning endnu, men det var det, fru Lilli Gyldenkilde henviste til i sit indlæg.

Så spurgte fru Lilli Gyldenkilde til sidst: hvad betyder »fyldestgørende grund«? Det er sådan set ikke noget nyt, det er noget, som har stået i arbejdstilbudsordningen hele tiden, at hvis man forlader et arbejdstilbud uden at have fyldestgørende grund vil det

være A-kassen, som går ind og foretager en vurdering af, om der var en fyldestgørende grund eller der ikke var det – som sædvanlig med en ankemulighed til arbejdsdirektoratet og ankenævnet.

Hr. Estrup var inde på, om man skulle begynde at læse lovforslaget bagfra. Ja, sådan har jeg det også selv nogle gange: skal man læse bemærkningerne først eller hvad? Der var nogle principper, der var vedtaget, og så var der nogle kapiteloverskrifter på uddannelsesområdet. Det er jeg sådan set enig i, for det svarer helt til det, jeg har prøvet at beskrive vedrørende arbejdsmarkedsuddannelserne. Vi vil tilrettelægge uddannelser, men vi vil gøre det grundigt og i samarbejde med uddannelsesrådet og arbejdsmarkedets parter for at få fat på, om jeg så må sige de rigtige uddannelser. Det var som sagt et arbejde, der blev iværksat i oktober måned 1984, og det er klart, at det følger vi op. Det er også helt klart, at vi har en aftale om løbende at følge ordningen, ikke bare når den kommer til revision i folketinget, men vi prøver også at følge med i, hvordan det går, om det nu fungerer efter de fælles hensigter, som vi havde, dengang vi lavede aftalen.

Så spurgte hr. Estrup: hvad nu, hvis kun 50 pct. kommer i arbejde efter at have gennemgået en uddannelse? Man kan jo nemmere lave statistik på fortiden og se, hvordan ledighedstallene så ud i november 1984 i forhold til november 1983, end man kan gætte: hvor mange vil egentlig tage en uddannelse, hvor lang tid vil det tage, hvornår inden for deres dagpengeperiode vil folk tage den, og hvor mange kommer så i arbejde igen? Jeg kan huske, at da vi behandlede efterlønsordningen, var der også meget stor uenighed mellem den daværende regering og oppositionen om, hvilken virkning efterlønsordningen ville have, hvor mange der ville gå på efterløn, og hvilken beskæftigelsesvirkning den ville have. Jeg tror nok, det er væsentligt at lave nogle gode uddannelser og så følge ordningen og se, om vi har lavet de rigtige og det tilstrækkelige antal uddannelser.

Det er klart, at man også må gøre noget for at hjælpe de langtidsledige, som uddannelsesmæssigt og fagligt nok er den tungeste gruppe i vort samfund, og når der ikke i lovforslaget står noget særligt om det i forhold til AF-systemet, tror jeg, det er, fordi vi er gået ud fra som givet, at de skal hjælpes,